

Връзка

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

Превод от английски език
Ирена Алексиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Landline*

Copyright © 2014 by Rainbow Rowell
All rights reserved.

Превод Ирена Алексиева
Редактор Петя Дочева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016
IISBN 978-954-27-1645-7

ВТОРНИК

17 декември 2013 г.

Глава 1

Джорджи влезе като на слалом в алеята към гаража, за да заобиколи велосипеда. Нийл така и не научи Алис да го прибира. Явно в родната му Небраска не се крадяха велосипеди. Вероятно не се обираха и къщи, защото в повечето случаи той не заключваше входната врата, преди Джорджи да се прибере вечер, макар много пъти да му беше казвала, че със същия успех може да сложи на двора табела „Моля, заповядайте да ни ограбите“. „Няма да е съвсем същото“, твърдеше той.

Тя довлече велосипеда до верандата пред къщата и отвори (незаклучената) врата.

В дневната беше тъмно, но върху дивана играеше сноп светлина. Алис бе заспала пред телевизора, гледайки стари епизоди на „Розовата пантера“. Беше се сгушила, плътно завита с плетено вълнено одеяло. Джорджи тръгна да изключи телевизора и се спъна в купичка мляко, оставена наред пода. Тя грабна първото, което ѝ попадна от купчината изпрани и сгънати дрехи върху холната маса, и взе да попива разлятото.

Когато Нийл се показа в арката между дневната и столовата, тя клечеше и бършеше пода с чифт свои гащи.

Връзка

– Извинявай – каза той. – Алис искаше да нахрани Нуми.

– Няма проблем. Просто не видях купичката.

Джорджи се изправи, стискайки мокрите гащи в юмрук.

– Тя добре ли е? – попита, кимвайки към Алис.

Нийл се пресегна, взе бельото от ръката ѝ и вдигна купичката от пода.

– Добре е. Разреших ѝ да погледа телевизия, докато се прибереш. Искаше да те изчака. Водихме дълги преговори да си изяде броколите и да не използва думата „буквално“ толкова често, защото буквално имам алергия вече към нея. – Той тръгна към кухнята, обръщайки се да я погледне през рамо. – Гладна ли си?

– Да – отвърна тя и го последва.

Нийл беше в настроение тази вечер. Обикновено когато Джорджи се прибираще толкова късно... е, да речем, че не беше толкова благоразположен.

Тя седна на барплота, на който закусваха, разчиствайки място сред купищата сметки, книги и листове с упражнения за втори клас.

Нийл отиде до печката и включи един от котлоните. Беше облечен с долнище на пижама и бяла тениска и изглежда, се беше подстригал – вероятно за пътуването им. Ако Джорджи го погалеше по тила, косата му щеше да се усеща като кадифе в едната посока и като четка в другата.

– Не знаех какво ще искаш да си вземеш – каза той, – но съм изпрал всичко твое в коша за пране. Не забравяй, че е студено там горе. Винаги пропускаш този момент.

И винаги ѝ се налагаше да му краде пуловерите.

Той наистина беше в много добро настроение тази вечер. Усмиваше се, докато ѝ приготвяше вечеря. Съомга, броколи и други зеленчуци на тиган. Преди да ѝ поднесе чинията, натроши шепка кашу с ръка и поръси ястието отгоре.

Когато се усмиваше, на лицето му се появяваха трапчинки като скоби – скоби с набола брада. На Джорджи ѝ идваше да го придърпа през барплота и да го нацелува по бузите. (Усмивката му винаги ѝ действаше така. Въпреки че Нийл вероятно не го

Рейнбоу Роуъл

знаеше.)

– Мисля, че изпрах всичките ти джинси... – каза той и ѝ сипа чаша вино.

Джорджи пое дълбоко въздух. *Най-добре карай направо*, помисли си тя и каза:

– Имам добра новина.

Той се облегна на плота и я погледна заинтригуван.

– Така ли?

– Да. Махер Джафари проявява интерес към нашия сериал.

– Кой е Махер Джафари?

– Телевизионният продуцент, с когото водехме преговори. Онзи, който пусна в ефир „Лобито“ и онова ново риалити за тютюнопроизводителите.

– Да, вярно – кимна Нийл. – Телевизионният продуцент. Бях останал с впечатлението, че ви е отрязал.

– И ние така си мислехме – каза Джорджи. – Оказа се, че той просто така си се държи.

– Хм... Ами много хубаво тогава. Даже чудесно, нали? – отвърна той, гледайки я озадачен. – Не се ли радваш?

– Как да не се радвам! – възкликна Джорджи почти истерично. *Мили боже!* Сигурно пот беше избила на челото ѝ. – Иска пилотен епизод, сценарии. Определи ни среща да обсъдим актьорския състав...

– Това е страотно – каза той, очаквайки продължението. Беше му ясно, че най-важното тепърва предстои.

Джорджи стисна клепачи.

– ... на двацет и седми.

Последва пълна тишина. Тя отвори очи и видя пред себе си онзи Нийл, когото познаваше и обичаше. (Наистина. Въпреки всичко.) Скръстени ръце, присвити очи, скули, които нервно играеха...

– На двацет и седми ще бъдем в Омаха – каза той.

– Знам, Нийл, знам.

– И? Смяташ да се върнеш в Лос Анджелис по-рано, така ли?

– Не – отвърна тя. – Трябва да подготвим сценариите дото-

Връзка

гава. Сет мислеше...

– Сет.

– Имаме всичко на всичко един пилотен епизод – каза тя. – И едва девет дни, в които трябва да напишем сценариите за още четири епизода и да се подготвим за срещата. Наистина е голям късмет, че тази седмица нямаме нови епизоди на „Джеф“ ...

– Нямате, защото е Коледа.

– Знам, че е Коледа, Нийл. Няма да пропусна празника.

– Така ли?

– Така. Просто искам да пропусна Омаха. Мислех... всички да си останем тук.

– Купили сме самолетни билети.

– Нийл. Това е пилотен епизод. И важна сделка. С телевизия, за която само можем да си мечтаем.

Джорджи имаше чувството, че чете сценарий. Вече беше водила този разговор, почти дума по дума, със Сет ...

– Коледа е – беше му опонирала тя, докато обсъждаха предстоящата среща. Бяха в офиса и Сет седеше от нейната страна на голямото Г-образно бюро, което дележа. Направо я беше притиснал в ъгъла.

– Стига де, Джорджи, ще празнуваме най-хубавата Коледа след срещата.

– Кажй го на децата ми.

– Ще им го кажа. Те ме обожават.

– Сет... Коледа е все пак. Не може ли тази среща да почака?

– Малко ли чакахме, Джорджи? От началото на кариерата си мечтаем за това. И сега то най-после се случва.

Сет повтаряше името ѝ, сякаш така щеше да стане по-убедителен.

Нийл вече беше почервенял от яд.

– Майка ми ни очаква – каза той.

– Знам – прошепна Джорджи.

– Децата също чакат с нетърпение пътуването. Алис дори изпрати на Дядо Коледа уведомителна картичка за смяна на адреса, за да знае, че трябва да ѝ донесе подаръците в Омаха.

Рейнбоу Роуъл

– Мисля, че той ще се ориентира – опита се да разведри обстановката Джорджи. Обаче не успя.

– Не е там работата! – отсече Нийл, метна тирбушона в едно чекмедже и го затвори с трясък.

– Знам – отвърна тя, свела поглед към чинията си. – Но... можем да отидем да видим майка ти следващия месец.

– И да спрем Алис от училище?

– Ако се налага.

Нийл се бе опрял с двете ръце на плота, напрегнал мускули, сякаш тепърва се готвеше за нещо неприятно. Главата му висеше надолу, бретонът му стърчеше във въздуха.

– Това може да е единствената ни възможност да имаме свой сериал – каза Джорджи.

– Да – кимна той, без да вдига глава.

Гласът му беше тих и равен. Джорджи зачака.

Човек лесно можеше да се окаже в задънена улица, когато спореше с Нийл. Понякога спорът прерастваше в караница, без тя дори да го осъзнае. Друг път той прекратяваше разговора или просто преставаше да я слуша още преди да е довършила онова, което имаше да каже, и тя се оказваше в положението да спори сама със себе си.

Джорджи не беше сигурна дали тази размяна на реплики можеше да се нарече спор и дали клонеше към караница. Затова изчакваше.

Нийл продължи да гледа в пода.

– Какво означава това „да“? – попита тя след известно мълчание.

– Не е ли очевидно? Означава, че си права – той се отгласна от плота, напрегнат като струна, и започна да разчиства нещата от печката. – Трябва да присъстваш на тази среща. Важно е.

В гласа му нямаше гняв или ирония. Може би всичко щеше да бъде наред. В крайна сметка. Може би дори щеше да се зарадва на успеха ѝ, когато страстите се поуталожеха.

– Значи ще отидем при майка ти следващия месец, така ли? – опипа почвата тя.

Той отвори миялната машина и започна да нарежда вътре

Връзка

съдове.

– Не.

Тя прехапа устни.

– Не искаш Алис да отсъства от училище, така ли?

Той поклати глава.

Тя го гледаше как зарежда миялната, опитвайки се да разбере какво си мисли.

– Тогава през лятото?

Той пак поклати глава, този път съвсем леко, сякаш нещо бе докоснало ухото му.

Джорджи много харесваше ушите му. Бяха малко големи и се извиваха на върха като крилца, но тя обичаше да го хваща за тях, докато го целуваше. Ако ѝ позволеше.

Представяше си, че го държи така сега. Почти усещаше как пръстите ѝ гаят върха на ушите му, а кокалчетата ѝ се отъркват в късо подстриганата му коса.

– Не – каза той отново, избърсвайки мокрите си ръце в долнището на пижамата. – Имаме самолетни билети и ще пътуваме.

– Нийл... тази среща е много важна. Не мога да не се явя.

– Знаем – отвърна той и се обърна към нея.

Лицето му беше каменно.

В колежа Нийл мислеше да стане военен. Щеше много да го бива да съобщи на някого трагична вест или да изгълни смразяваща заповед, без да се издаде колко всъщност му струва. В момента изглеждаше така, сякаш би бил в състояние да piloтира „Енола Гей“¹.

– Не те разбирам – каза Джорджи.

– Ти не можеш да не се явиш на срещата, а ние вече имаме самолетни билети. И без това ще работиш през цялата седмица, така че остани тук, съсредоточи се върху сериала, пък ние ще отидем на гости на майка ми.

– На Коледа?! – изненада се тя. – Ами децата?

– Ще повторим празника, като се върнем. Сигурен съм, че

---

¹ Бомбардировачът, който на 6 август 1945 г. хвърля атомната бомба над Хиросима. – Бел. прев.

Рейнбоу Роузл

много ще им хареса да празнуват два пъти Коледа.

Джорджи не знаеше как да реагира. Може би ако Нийл бе казал последното с усмивка, щеше да е по-различно.

– Да ти притопля ли яденето? – попита той, махвайки към чинията ѝ.

– Не, няма нужда – отвърна тя.

Нийл кимна едва забележимо, мина покрай нея, надвесвайки се само за миг, колкото да докосне с устни бузата ѝ, и отиде в дневната. Джорджи го чу как вдига Алис от дивана, шепнейки ѝ нещо, и се качва по стълбите към горния етаж.

СРЯДА

18 декември 2013 г.

Глава 2

Телефонът на Джорджи се беше изключил. Напоследък ѝ се налагаше непрекъснато да го зарежда, за да работи. Вероятно трябваше да смени батерията, но все не намираще време.

Тя остави кафето си на бюрото и включи телефона в лаптопа, размахвайки го като моментална снимка от „Полароид“, докато чакаше да заработи.

Пред носа ѝ прелетя гроздово зърно.

– Е? – попита Сет.

Джорджи вдигна глава и едва сега забеляза как е облечен. Носеше розова риза с копчета на яката и зелен плетен елек. Косата му беше по-нагласена от обикновено. Приличаше на братовчед на Кенеди, но без конската усмивка.

– Какво „е“? – попита тя.

– Е, как мина?

Имаше предвид разговора с Нийл. Но предпочиташе да не споменава името му, защото такава беше негласната уговорка. Имаше си правила.

Джорджи погледна телефона си. Нямаше пропуснати обаждания.

Рейнбоу Роуъл

- Добре.
- Казах ти, че ще мине добре.
- Оказа се прав.
- Аз винаги съм прав – отвърна Сет.

Джорджи го чу да сяда на стола си. Дори си го представяше – вдигнал дългите си крака на ръба на общото им бюро.

– От време на време, при определени обстоятелства, се оказваш донякъде прав – каза тя, продължавайки да се занимава с телефона си.

Нийл и момичетата вероятно вече се бяха качили на втория полет. Имаха кратък престой в Денвър. Джорджи си помисли да им прати есемес (*Обичам ви, милички.*), за да го получат с пристигането в Омаха, но Нийл никога не пишеше есемеси и съответно не ги и проверяваше, така че нямаше голям смисъл.

Тя остави телефона и сложи очилата си, опитвайки се да се съсредоточи върху екрана на компютъра. Имаше десетина нови имейла – всичките от Джеф Джърман, комедианта, който играеше главната роля в сериала им.

Джеф нямаше да ѝ липсва, ако склучеха сделката за новия сериал. Нямаше да ѝ липсват имейлите му, нито червената му бейзболна шапка, нито това, че я караше да пренаписва цели епизоди, ако решеше, че останалите актьори имат по-забавни реплики от неговите.

- Не мога повече!

Вратата се отвори и в стаята влезе Скоти. В офиса на Сет и Джорджи имаше място само за още един стол – неудобно хамакоподобно нещо от „Икеа“, в което Скот седна напъйко, държейки се за главата.

- Просто не мога. Не съм в състояние да пазя тайни.
- Добро утро – каза Джорджи.

Скоти разпери пръсти пред лицето си и я погледна през тях.

– Здравсти, Джорджи. Девојката на входа каза да ти предам, че майка ти те търси. На втора линия.

- Казва се Памела.
- Хубаво. Моят се казва Дикси.
- За новата рецепционистка ти говоря. Тя се казва... – Джор-

Връзка

джи поклати глава и вдигна черния телефон, който стоеше на бюрото между нея и Сет. – Джорджи. Слушам.

– Толкова време чакам – въздъхна майка ѝ. – Вече си мислех, че това момиче съвсем е забравило за мен.

– Не е. Какво има?

– Просто се обаждам да те чуя, да видя как си.

Звучеше загрижена. (Обичаше да звучи загрижена.)

– Добре съм – отвърна Джорджи.

– Виж... – чу се поредната въздишка в слушалката. – Говорих с Нийл сутринта.

– Как така сутринта?

– Навих си часовник. Знаех, че пътувате рано, и исках да ви пожелаая „приятно пътуване“.

За майка ѝ пътуването със самолет беше съдбовно преживяване. Дори най-незначителната хирургическа намеса – също. Другият ѝ проблем бе, че понякога просто не знаеше кога да спре да говори по телефона. Смяташе, че съдбата е непредвидима и че човек не трябва да пропуска възможността да се сбогува.

Джорджи подпря слушалката на рамото си, за да може да пише на клавиатурата.

– Много мило от твоя страна. Успя ли да говориш с момичетата?

– Говорих с Нийл – повтори майка ѝ, сякаш за да го подчертае. – Каза ми, че ще прекарате известно време разделени.

– Мамо! – каза Джорджи и отново хвана слушалката. – Става дума само за една седмица.

– Той каза, че няма да сте заедно на Коледа.

– Не в този смисъл. Защо го възприемаш така? Просто изникна нещо в работата ми.

– Досега не ти се е налагало да работиш на Коледа...

– Няма да работя на Коледа. Имам важна работа преди и след това. Сложно е за обяснение. – Джорджи се надяваше Сет да не слуша. – Решението беше мое.

– Решила си да прекараш Коледа сама?!

– Няма да бъда сама. Ще бъда с вас.

Рейнбоу Роуъл

– Но, скъпа, нали ти казах, че ще ходим на гости на семейство Кендрик? А сестра ти отива при баща си. Естествено, винаги можеш да дойдеш в Сан Диего с нас...

– Не се притеснявай. Ще се оправя. – Джорджи се огледа наоколо. Сет мятеше гроздови зърна във въздуха и се опитваше да ги хване с устата си, а Скоти се бе свил в хамака, сякаш имаше менструални болки. – Трябва да се връщам към работата си.

– Ако искаш, намини към нас довечера – каза майка ѝ. – Ще приготвя нещо за вечеря.

– Всичко е наред, мамо. Наистина.

– Ела у нас, Джорджи. Не трябва да си сама в такъв момент.

– Няма никакъв „такъв момент“, мамо. Всичко е наред.

– Коледа е все пак.

– Все още не.

– Ще приготвя нещо за вечеря. Ела.

Тя затвори, преди Джорджи да успее да възрази. Джорджи въздъхна и разтри очи. Клепачите ѝ бяха някак мазни. Ръцете ѝ миришеха на кафе.

– Не мога – продължаваше да се жалва Скоти. – От сто километра ми личи, че крия нещо.

Сет погледна към вратата. Беше затворена.

– Е, и? Стига да не казваш какво криеш, всичко е наред.

– За мен не е наред – отвърна Скоти. – Чувствам се като предател. Като Ландо в Облачния град. Като онзи пич, дето е целунал Исус.

Джорджи се замисли дали някой от останалите сценаристи подозира нещо. Вероятно не. Договорът им със Сет изтичаше скоро, но всички смятаха, че ще бъде продължен. Нямахше причина да не бъде, след като най-после бяха извели „Джеф“ до водещата десетка.

Ако преподпишеха, щяха да получат повишение. Огромно повишение. От онези, които променяха живота и от които очите на Сет светеха като на чичо Скрудж.

Но ако напуснеха...

Можеше да напуснат по една-единствена причина: за да за-

Връзка

почнат да работят по своя сериал – онзи, за който двамата с Джеф мечтаеха, на практика откакто се бяха запознали. Бяха написали първия вариант на сценария за пилотния епизод още докато бяха в колежа. Техен сериал, с техни герои. Без Джеф Джърман. Без клиширани фрази. Без предварително записан смях.

Щяха да вземат и Скоти, ако напуснеха. („Когато напуснеха, би казал Сет. – Когато, когато, когато.“) Скоти беше техен човек. Джорджи го бе наела два сериала по-рано. Беше ненадминат в диалозите.

Сет и Джорджи ги биваше повече в създаването на ситуации. На странно стечение на обстоятелствата, което прерастваше в още по-странно стечение на обстоятелства, докато накрая избиеше в нещо комично след около осем епизода. Понякога обаче човек имаше нужда някой да се подхлъзне на бананова кора. Скоти никога не се изчерпваше откъм бананови кори.

– Никои не знае, че криеш нещо – каза Сет. – И никого не го е грижа. Всички гледат да си отметнат задачите и да се разкарат час по-скоро отгук, за да си празнуват Коледата.

– Какъв е планът тогава? – попита Скоти, надигайки се в креслото.

Беше по-скоро дребен на ръст, с индийска кръв, небрежно стърчаща коса и очила. Обличаше се като почти всички от сценарийния екип – джинси, тениска с качулка и джапанки, с които изглеждаше глупаво. Беше единственият гей в офиса. Понякога хората подозираха, че Сет е гей, но той просто си беше хубав и се грижеше за външния си вид.

Сет замери Скоти с гроздово зърно, а после метна едно и по Джорджи. Тя се наведе да го избегне.

– Планът – каза той – е да дойдем утре, както обикновено, и да пишем. И да пишем, и да пишем...

Скоти взе гроздовото зърно от пода и го изяде.

– Адски мразя да се разделям с колеги. Защо се местим винаги когато се сприятеля с хората? – каза той и се обърна да се цупи към Джорджи. – Ей, Джорджи. Добре ли си? Изглеждаш

Рейнбоу Роузл

странно.

Джорджи си даде сметка, че се цъкли в нищото.

– Да, нищо ми няма – отвърна, а после взе телефона си и написа есемеса.

Може би трябваше да говори с Нийл тази сутрин, преди да заминат. Наистина да поговори. Да се убеди, че всичко е наред.

Но когато алармата иззвъня в 4:30, той вече беше станал и бе почти облечен. Все още ползваше стария радиочасовник и когато дойде до леглото да го изключи, прошепна на Джорджи да продължи да спи.

– Ще бъдеш като парцал цял ден – каза ѝ той, като я видя да се надига.

Сякаш имаше вероятност да не стане да пожелае на момичетата приятно прекарване. Сякаш нямаше да бъдат разделени цяла седмица, при това на Коледа.

Тя се пресегна за очилата и си ги сложи.

– Ще ви закарам до летището – каза.

Нийл стоеше пред дрешника с гръб към нея и обличаше син пуловер през главата си.

– Вече съм поръчал такси.

Може би Джорджи трябваше да възрази. Не го направи. Стана и отиде да помогне на момичетата да се приготвят.

Не че имаше нужда от кой знае какви приготовления. Нийл ги беше сложил да спят с клинове и тениски, за да може да ги пренесе в колата, без да ги буди.

Но Джорджи искаше да им каже две приказки, преди да тръгнат, пък и Алис и без това се събуди, докато се опитваше да ѝ обуе розовите обувки.

– Татко каза, че мога да си обуя ботушите още отсега – каза сънено тя.

– Добре. Къде са ботушите ти? – прошепна Джорджи.

– Не знам. Татко знае.

Докато ги търсеха, се събуди и Нуми, която също пожела да

Връзка

обуе ботушите си.

Като се реши и този въпрос, Джорджи им предложи да хапнат по едно плодово мляко, но Нийл каза, че ще ядат на летището. Бил приготвил сандвичи. Поне ѝ даде възможност да им обясни защо няма да пътува с тях, докато сновеше из къщата, проверявайки дали не е забравил нещо.

– С колата ли ще дойдеш? – попита Алис.

– Ще празнуваме Коледа два пъти – отвърна Джорджи.

– Но Коледа е само веднъж – възрази Алис.

Нуми се разплака, защото чорапът ѝ бил накриво и ѝ убивал. Докато Джорджи се опитваше да разбере какво точно я притеснява, Нийл дойде откъм гаража и събу ботушчето ѝ, за да намести шева на стъпалото.

– Таксито дойде – каза той.

Беше поръчал миниван. Джорджи поведе момичетата навън и коленичи на тротоара, както беше по пижама, за да ги нацелува за довиждане, опитвайки се да не придава голямо значение на факта, че няма да посрещнат празника заедно.

– Ти си най-прекрасната мама на света – каза Нуми.

При нея всичко беше *най*, *никога* или *винаги*.

– А ти си най-прекрасното четиригодишно момиченце на света – отвърна Джорджи и я целуна по нослето.

– Котенце – поправи я тя.

Очите ѝ все още бяха насълзени от проблема с чорапа.

– Най-прекрасното котенце на света – повтори Джорджи и прибра тънката ѝ кестенява косичка зад ухото ѝ, изпъвайки тениската върху тялото ѝ.

– Зелено котенце.

– Най-прекрасното зелено котенце.

– Мяу! – каза Нуми.

– Мяу! – отговори ѝ Джорджи.

– Мамо? – обади се Алис.

– Да, миличка – отвърна Джорджи и я притегли по-близо до себе си. – Ела да те гушна.

Вниманието на седемгодишната Алис обаче беше съсредоточено другаде.

Рейнбоу Роузл

– Ако Дядо Коледа донесе подаръците ти у баба, ще ти ги прибера. Ще ги сложа в куфара си.

– Дядо Коледа обикновено не носи подаръци на майките, миличка.

– Да, но ако все пак донесе...

– Мяу! – продължи да се закача Нуми.

– Добре – каза Джорджи, прегръщайки Алис с лявата си ръка и Нуми с дясната. – Ако ми донесе подарък, разчитам на теб.

– Мамо, мяу!

– Мяу! – отвърна Джорджи и ги стисна още по-силно в прегръдките си.

– Мамо?

– Да, Алис.

– На Коледа не са важни подаръците, нали? Празникът е заради Исус, но ние, понеже не сме религиозни, при нас най-важното е семейството.

Джорджи я целуна по бузата.

– Да, миличка, така е.

– Знам.

– Време е да тръгвате. Обичам ви. Обичам ви ужасно много и двете.

– До Луната и обратно? – попита Алис.

– Даже и повече – отвърна Джорджи.

– До безкрайност?

– Мяу!

– Мяу! – каза Джорджи. – До безкрайност и още толкова отгоре. Направо до болка ви обичам.

– До болка ли? – притесни се Нуми.

– Не буквално – успокои я Алис. – Нали, мамо? Не буквално.

– Не. Само понякога.

– Хайде, ще си изпуснем самолета – намеси се Нийл.

Джорджи успя да открадне още няколко целувки, докато им закопчаваше предпазните колани, а после застана до колата, скръстила нервно ръце на гърдите си.

Нийл пристъпи към нея и я погледна замислен.

Връзка

– Кацаме в пет – каза. – Централно време. Тоест тук ще бъде около три... Ще ти се обадя, като стигнем у мама.

Джорджи кимна, но той не я гледаше.

– Да се пазите – каза тя.

Нийл хвърли поглед към часовника си.

– Всичко ще бъде наред. Не се притеснявай за нас. Върши си работата. Да ги разбиеш на срещата.

Той я прегърна, така да се каже, слагайки ръка на рамото ѝ, и допря устни до нейните. Докато да смотолени „обичам те“, вече ѝ беше обърнал гръб.

Джорджи искаше да го хване за раменете, да му се метне на врата така, че краката ѝ да се отлепят от земята, да зарови лице в шията му и да усети как ръцете му се впиват в ребрата ѝ.

– Обичам те – отвърна тя. Не беше сигурна дали я е чул. – Обичам ви! – извика на момичетата, почука по задното стъкло на колата и взе да го обсипва с целувки, защото знаеше, че това много ги забавлява. Задното стъкло на семейния им прирус беше цялото в следи от целувки.

Децата ѝ махаха отвътре като обезумели. Джорджи отстъпи назад, махайки им с две ръце. Нийл седеше на предната седалка и говореше с шофьора. Обърна се за кратко, преди миниванът да завие зад ъгъла. Или поне на нея така ѝ се стори.

А после те се изгубиха от поглед. Джорджи остана на тротоара, с ръце, замръзнали във въздуха.